

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Ba, ngày 07/01/2025.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 139

Nhất môn thâm nhập trường kỳ huân tu là một việc vô cùng quan trọng trong tu học Phật pháp. Hòa Thượng từng chỉ dạy rằng nếu chúng ta muốn hiểu rõ tại sao phải một môn thâm nhập thì chúng ta phải biết phân tĩnh, quán sát xem phương pháp tu học nào chân thật có lợi ích cho chính mình. Một pháp tu không lợi ích cho bản thân và cho những người xung quanh chúng ta thì đó không phải là diệu pháp đối với chúng ta.

Cuối cuộc đời này chúng ta sẽ phải đối diện với sinh tử nên chúng ta phải làm những việc cần làm, không thể chờ, không thể đợi được ai, chúng ta phải tự quyết định cho chính mình hay nói cách khác là chúng ta phải tự tu hành. Sinh tử là con đường tự mình đi, đọa lạc cũng là tự mình đọa lạc. Có nhiều người khi tu học không đi theo một con đường, lúc thì trì chú, lúc lại niệm Phật, lúc lại tham thiền cho nên tâm không an định.

Hòa Thượng dạy chúng ta rất sâu sát thiết thực, Ngài nói tu học càng thuần, càng chuyên thì càng có kết quả. Trong lúc giảng Kinh Vô Lượng Thọ, Ngài khẳng định “*Bạn có đủ can đảm để suốt cuộc đời này chỉ niệm một câu A Di Đà Phật không?*” Chúng ta luôn cảm thấy thiếu, cảm thấy chưa đủ. Đây chính là vọng tưởng, chúng tỏ niềm tin của chúng ta chưa đủ. Niềm tin một khi đã đủ đầy thì chỉ cần một câu “***A Di Đà Phật***”, không cần trì chú, tham thiền v...

Quan trọng là chúng ta tu pháp nào mà phiền não nhẹ, trí tuệ thêm lớn, mọi sự mọi việc càng lúc càng tường tận thì pháp đó đúng còn nếu thấy khổ đau vẫn khổ đau, vọng tưởng, phiền não, chấp trước càng lúc càng nặng, mọi sự mọi việc càng lúc càng mù mờ thì pháp đó sai. Lúc ấy chúng ta phải bỏ pháp đó mà bắt đầu lại từ đầu.

Tại sao Tổ sư Đại đức lại dạy cho chúng sanh nhiều cách tu? Là vì chúng sanh không thể chuyên nên phải dạy như thế. Phật từng nói vì chúng sanh không thể tiếp nhận pháp nhất thừa, pháp thẳng tiến thành Phật và họ chưa muốn thành Phật mà muốn giàu sang nên Ngài đành phải nói pháp nhị thừa, tam thừa. Pháp nhị thừa dành cho người thích tu hành, muốn giải thoát nhưng không muốn độ sanh, không mở tâm rộng lớn giúp ích chúng sanh. Tam thừa là pháp nhân thiên.

Người tập tu không mấy có ai tiên bộ. Học nhiều môn thì khó học sâu. Do đó, chúng ta phải quán chiếu tu hành phải từ nơi chính mình, giải thoát được hay không cũng ở nơi chính chúng ta. Khi chúng ta bị bệnh khổ thì chỉ có mình chúng ta đối đầu.

Người xung quanh thì vẫn đang chìm đắm trong “*danh vọng lợi dưỡng*” “*Tài Sắc Danh Thực Thùy*”. Chúng ta luôn bận tâm suy nghĩ đến họ còn họ thì chẳng hề suy nghĩ đến chúng ta. Đó là tình chấp, đặc biệt đối với người bệnh khổ càng nhiều thì tình chấp càng nặng, chấp trước không bỏ được. Biết bao nhiêu lần, bao nhiêu đời sống, kiếp sống chúng ta đã sống trong cảnh sinh ly tử biệt, hiểu điều này rồi, để chúng ta mạnh mẽ bỏ sạch vướng bận trong tâm và giữ vững một câu “*A Di Đà Phật*”.

Câu hỏi đầu tiên trong bài học hôm nay, có người hỏi Hòa Thượng rằng: “*Kính bạch Hòa Thượng, làm thế nào để quán chiếu được cái tâm?*”

Hòa Thượng trả lời: “*Vấn đề này rất rộng lớn. Trước tiên bạn phải biết tâm là gì? Tâm đang ở chỗ nào? Trên Kinh Lăng Nghiêm Phật giảng có bảy cách quán chiếu tâm, trước tiên bạn phải nhận biết rõ tâm đang ở chỗ nào, sau đó mới học cách quán chiếu tâm. Việc này chỉ ít cũng cần có 3-5 năm thời gian học tập, quyết định không phải một, hai câu nói mà có thể giải quyết được. Thế nhưng phương pháp ở Tịnh Độ tông lại rất đơn giản, chỉ niệm một câu A Di Đà Phật chính là quán tâm. Khi chúng ta khởi niệm A Di Đà Phật, từng câu từng tiếp nối nhau không có vọng tưởng xen tạp, tâm chính là A Di Đà Phật rồi.*”

“*Một câu “Nam Mô A Di Đà Phật” này, theo ý nghĩa tiếng Phạn thì Nam Mô là quy y, là cung kính, là nương về. Chữ “A” dịch là “Vô”, “Di Đà” dịch là “Lượng”, “Phật” dịch là “Giác”. Ý nghĩa dịch ra là “Quy y Vô Lượng Giác”. “Giác” chính là bản tánh, là Phật tánh, chính là chân tâm, không sanh, không diệt nên phương pháp quán tâm của Tịnh Độ rất là vi diệu. Phương pháp này rất dễ học, dễ làm và rất dễ thành tựu.*”

Thế nhưng vì dễ dàng nên rất nhiều người không thích, không chịu làm. Hằng ngày họ nói rằng tâm của họ bắn tung tóe như một chiếc ly bị rót xuống rồi vỡ ra và phải tìm cách gom tâm tức là gom những mảnh vỡ đó. Họ nói nghe rất hay nhưng lại rất phiền phức, gom những mảnh vỡ chẳng khác nào gom tất cả những vọng tưởng lại, ngăn chặn những vọng tưởng đó. Vọng tưởng là các dòng suy nghĩ thì bây giờ chúng ta không cần ngăn chặn mà chỉ cần thay đổi suy nghĩ, thay đổi ý niệm của mình, thay đổi vọng niệm bằng câu “*A Di Đà Phật*”. Tất cả đều quy về câu “*A Di Đà Phật*”, không khởi một vọng niệm nào khác ngoài câu “*A Di Đà Phật*”.

Hòa Thượng từng giải thích một câu trong Kinh Kim Cang: “*Ung Vô Sở Trụ, Nhi Sanh Kỳ Tâm*”, làm thế nào để sanh tâm? Làm thế nào để vô trụ. Trả lời câu hỏi này rất phức tạp nhưng trong Tịnh Độ thì rất đơn giản: Khi sanh tâm thì khởi lên “*A Di Đà Phật*” và khi vô trụ thì trụ ở câu “*A Di Đà Phật*”.

Câu hỏi thứ hai: “*Kính bạch Hòa Thượng, ngay khi con niệm Phật, nhiều Phật, không luận là ban ngày hay ban đêm, có một chúng sanh vô hình luôn đi theo con, con*

có niệm Phật hồi hướng cho họ thế nhưng vấn đề này vẫn không có cách gì giải quyết. Con phải nên làm thế nào ạ?”

Chắc chắn đây là oan gia trái chủ, họ đến được với chúng ta là phải có duyên rất đặc biệt. Trả lời câu hỏi này, Hòa Thượng nói: **“Phàm hễ có quỷ thần đi theo mình thì không hề ngẫu nhiên, cũng không phải vô duyên vô cớ, hay nói cách khác chúng ta ở trong đời này, trong đời quá khứ hoặc là ở trong đời lâu xa về trước, đã có những lỗi lầm với những chúng sanh này. Ngay trong đời này, nhân duyên hội tụ, họ đến để tìm mình báo thù. Nếu họ không có một nhân duyên đặc thù thì họ nhất định sẽ không thể ở gần được bạn để nhiễu loạn bạn, vậy thì làm thế nào để hóa giải việc này?”**

“Việc trước tiên là phải chân thật phát tâm sám hối, nếu không dụng tâm chân thành sám hối thì sự việc này rất là khó. Bạn dùng tâm chân thành niệm Phật, công đức hồi hướng cho họ, họ nhất định sẽ rời đi, chư Phật Bồ Tát sẽ hỗ trợ, long thiên thiện thần sẽ bảo hộ, oan gia trái chủ cũng sẽ tôn kính.”

Mọi người nhiều lúc cũng hiểu sai chữ “Sám hối”. “Sám hối” không phải là ngày ngày tụng Kinh, lạy vài trăm lạy. Chân thật “Sám hối” có nghĩa là phải từ nơi chính mình chuyển đổi những tập khí phiền não của mình, trước kia “*tự tư tự lợi*”, ảo danh ảo vọng, chìm đắm trong hưởng thụ “*năm dục sáu trần*” và tùy tiện “*tham sân si mạn*” thì nay không “*tự tư tự lợi*”, không ảo danh ảo vọng, không chìm đắm trong hưởng thụ “*năm dục sáu trần*” và dứt trừ “*tham sân si mạn*”

Hòa Thượng tiếp lời: **“Thành thật mà nói, nếu như bạn là người chân thật tu hành thì quỷ thần đến nhiễu loạn bạn cũng không phải là việc xấu. Trước đây có một vị cư sĩ, hằng ngày cô cũng đi làm việc trong cơ quan, cô thuê một phòng trọ để ở. Phòng trọ này rất tiện nghi, cô không hề nghĩ rằng phòng đó lại có quỷ. Mỗi buổi tối khoảng 12 giờ đêm thì con quỷ đó liền xuất hiện, con quỷ này rất hung ác, người tanh hôi rất khó chịu. Người này nhìn thấy con quỷ và con quỷ đó nói rằng đời trước, có oán thù với vị cư sĩ này nên muốn đến để báo thù. Thế là vị cư sĩ này vội vàng chấp tay niệm Nam Mô A Di Đà Phật. Cứ nhắm mắt mà niệm, khi niệm thì con quỷ đứng ra xa. Mỗi đêm như vậy niệm cho đến sáng. Trời sáng thì quỷ rời đi, hôm sau cứ 12 giờ đêm thì quỷ lại đến. Niệm rõ ràng thì con quỷ đứng ra xa, mà niệm yếu thì con quỷ lại tiến đến gần.**

“Người này đã đến và đem sự việc này nói với tôi. Tôi nói: “Sao bạn không dọn nhà đi?” Thì vị đó nói: “Không cần phải dọn nhà đi, con thấy cũng không tệ, như vậy bức bách con phải dụng công tu hành, không thể không niệm Phật. Con Ma đó chính là thiện tri thức, là một tăng thượng duyên tốt cho sự tu học của chính mình. Mỗi ngày đối mặt với Ma thì con có thể nhất tâm niệm A Di Đà Phật”. Vị cư sĩ này cho biết một thời gian sau thì không còn hiện tượng Ma xuất hiện nữa, sau đó, vị cư sĩ này đã xuất gia”.

Ngày xưa, có chú học trò của tôi từng nói rằng giá như bây giờ chú bị bệnh ung thư thì tốt biết mấy. Sau này chú cho biết rằng chú sẽ chuyên tâm niệm Phật vì biết rằng chỉ còn 3, 5 tháng nữa là ra đi. Chúng ta không cần phải như vậy. Hằng ngày chúng ta cứ cố gắng chuyên tâm niệm Phật còn thân không có bệnh khổ thì chúng ta dùng thân này làm việc lợi ích cho chúng sanh, phục vụ chúng sanh. Rất nhiều việc chúng sanh cần chúng ta. Bệnh khổ là bất đắc dĩ, nếu đến thì chúng ta tiếp nhận còn nếu bệnh không đến thì chúng ta toàn tâm toàn lực làm việc lợi ích cho chúng sanh.

Rõ ràng có Ma nhiều loạn, quỷ thần xem thường chúng ta chúng tỏ hành động và tâm của chúng ta hằng ngày chưa tốt, còn tâm Ma. Tâm chúng ta không thật nên quỷ mới phá còn tâm chúng ta quang minh chánh đại thì quỷ thần sẽ kính trọng, không dám làm phiền. Người ta có câu: “*Dương gian âm phủ đồng nhất lý*” tức là nếu chúng ta sống ở thế gian được mọi người yêu mến, kính trọng thì chúng sanh ở tầng không gian khác hay oan gia của chúng ta cũng sẽ kính trọng và nể vì. “*Đức trọng quỷ thần kinh*” cho nên người làm lợi ích cho người thì quỷ thần rất kính trọng.

Chúng ta cần phản tỉnh việc này, ngày ngày chúng ta chỉ “*tự tư tự lợi*”, thỏa mãn dục vọng của chính mình mà chẳng biết tận tâm tận lực vì người mà lo nghĩ thì chẳng khác gì người nhà giàu trong câu chuyện của thầy Thái. Người nhà giàu này chẳng biết nghĩ đến ai, hằng ngày sống trong sự giàu sang, hoang phí mà không biết nghĩ đến người cùng khổ nên khi cháy nhà chẳng ai quan tâm. Ngược lại nếu người giàu biết yêu thương sẻ chia với những người nghèo khổ xung quanh thì khi gặp hoạn nạn, chắc chắn những người xung quanh sẽ xả thân vì người giàu có đó mà cứu giúp.

Câu hỏi thứ ba: “*Kính bạch Hòa Thượng, khi con gặp phải những việc không thể nào khắc phục được, vậy thì phải nên làm thế nào để khắc phục? Ví dụ như trong tâm con nghĩ rằng không nên khởi tức giận, phải nhẫn nhục, tâm phải bình lặng, thế nhưng khi vừa gặp chuyện bất bình thì con không thể nhẫn được, không nuốt được cơn giận.*” Đây là việc mà mỗi chúng ta đều gặp phải, chúng ta thường nói những lời không tốt rồi mới chợt tỉnh, mới thấy hổ thẹn và dừng lại.

Hòa Thượng trả lời: “*Người xưa thường nói, phải nhìn được thấu mới nhẫn được qua. Nhìn không thấu thì không nhẫn được qua. Nhìn được thấu là học vấn, nhẫn được qua chính là công phu. Không nhẫn được là chưa có công phu. Nhất định phải chăm chỉ nỗ lực, phải học nhẫn những việc mà không thể nhẫn thì công phu mới có thể thành tựu. Ngay khi bạn không thể nhẫn được, lập tức phải nghĩ đến công phu của chúng ta không đến nơi. Chúng ta không thể vượt qua được khảo nghiệm, nhất định phải phản tỉnh.*”

“*Chúng ta đến thế gian này, được thân người, gặp được Phật pháp rất là không dễ dàng. Nếu như gặp những phải việc không xứng tâm vừa ý mà vẫn không thể nhẫn được thì chính mình phải cảnh giác đời sau vẫn luân hồi, vẫn bị nghiệp lực lôi kéo, đời này học Phật kể như là uổng phí. Phật và Khổng Lão Phu Tử dạy chúng ta*

phải khắc kỷ (khắc chế chính mình). Trong thuận cảnh, phải khắc phục tâm tham của chính mình. Trong nghịch cảnh, nghịch duyên, cũng phải khắc phục tâm sân hận của chính mình.”

Nhìn thấu là thấy những sự việc đó chỉ là gió thổi mây bay, chỉ như món quà người ta tặng chúng ta mà chúng ta không nhận thì món quà đó không thuộc về chúng ta. Thầy Thái từng kể câu chuyện về một ông đang đi trên đường thì có người réo tên ông mà chửi, song ông nghe mà như không, bởi ông cho rằng trên đường này có nhiều người trùng tên. Chúng ta học nhẫn thì phải từ những bài thi thấp rồi nâng cao dần. Những việc không thể nhẫn cũng phải nhẫn được.

Nhìn được thấu là biết rằng nhiều đời nhiều kiếp do tập khí xấu, sân hận đã lôi kéo chúng ta vào dòng sinh tử, cho nên, nếu đời này kiếp này mà không thể nhẫn nhục, không thể vượt qua thì coi như đời kiếp này có được thân người và gặp được Phật pháp tu hành cũng trở nên uổng phí một chuyến nữa đến nhân gian. Đáng lẽ ra, lần này là lần cuối cùng chúng ta đến đây thì chúng ta lại không vượt qua được, lại tạo nghiệp nên chúng ta lại uổng phí một kiếp người. Đây là cách để phản tỉnh chúng ta.

Câu nói của Hòa Thượng rất hay: “*Nhìn được thấu là học vấn, nhẫn được qua chính là công phu.*” Nếu chúng ta luôn kiểm tâm, luôn miên mật thì sẽ vượt qua được. Nếu không kiểm tâm thì chúng ta rất dễ cảm tình vọng động, thấy vui thì khởi ưa thích, thấy nghịch duyên thì khởi tức giận. Như thế là hệ có sự kiểm soát của tâm mình.

Chúng ta phải chân thật hiểu được rằng rất khó để có được thân người, cũng rất khó để gặp được Phật pháp. Hiện tại chúng ta có được thân người trọn vẹn, gặp được Phật pháp, gặp được chuẩn mực Thánh Hiền, chứng tỏ đời này kiếp này chúng ta may mắn hơn các kiếp khác. Thế hệ chúng ta hiện trải qua đời sống an ổn, thanh bình, lại gặp được Phật pháp chánh truyền, gặp được Hòa Thượng Tịnh Không là một tấm gương sáng cho chúng ta về một đời tu hành, một đời phục vụ chúng sanh.

Có thể nói là “*bá thiên vạn kiếp nan tao ngộ*” - trăm ngàn muôn kiếp mới được gặp. Vậy mà, chúng ta gặp được rồi, chúng ta lại để lỡ qua, vẫn để “*danh vọng lợi dưỡng*” tập khí xấu ác sai sử chúng ta, vậy thì có đáng tiếc không? Đây chính là sự quán chiếu. Quán chiếu được rồi mới nhìn được thấu. Nhìn được thấu rồi mới bỏ qua được mọi việc, không chấp mắc nữa. Những việc này phải có thời gian lâu dài thật làm thì sẽ thành công./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!